

İnsanın kaldıramayacağı kadar ağır yükü yüklenmesinin bir diğer anlamı, *iyilik* devşiremeyeceği kadar çok bilgiyle donatılması. Çok bilmek, bu bilgiyle ne yapacağını bilememeye de sebep olabiliyor.

Böylesi mümkün mü? Eskiden belki değildi, insanların bilgiyi sadece *insani hızda*, elde yazarak, sesli okuyarak ve dinleyerek paylaştığı zamanlarda *en fazla ne kadar bilebilirsin?* Zamanımızda artık bilginin çoğu makinelerde üretildiği ve bu makineler de susmak bilmeyen bir hızda çalıştığı, bilgi üretmekte yarıştığı için insanın kaldıramayacağı kadar ağır bilgiyle dolması mümkün.

Bu da değişik bir körlük getiriyor. Photokeratitis dedikleri kar körlüğüne benzeyen bir hal. Kendimiz için neyin önemli, neyin önemsiz olduğunu farketmek bu kadar bilgi arasında imkansızlaşıyor.

Az bilmenin daha önemli olduğu zamanlara geldik. Her gün sair çöp kamyonlarından kafamıza boca edilen bilginin arasında *kıymetli bir şey* olup olmadığına karar vermeye çalışmak yerine, o çöplükten uzaklaşmak daha önemli bir adım olacak gibi duruyor.

Bir yandan o çöp kamyonlarının yapımında çalışıp, bir yandan uzak durmayı nasıl becerebileceğimse, tabii, daha başka bir soru.